

Projekt

z dnia 28 kwietnia 2022 r.
Zatwierdzony przez

**Uchwała Nr
Rady Miasta Zakopane
z dnia 28 kwietnia 2022 r.**

w sprawie przyznania dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz.U.2022.559 ze zm.) oraz art. 81 ust.1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (j.t. Dz.U. z 2022 poz. 840), §6 ust.1 i 2 Uchwały nr XXIII/301/2012 Rady Miasta Zakopane z dnia 1 marca 2012 r. w sprawie zasad i trybu postępowania, udzielania i rozliczania dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (Dz. Urz. Woj. Małop. z 2012 r., poz. 1168), zmienionej Uchwałą nr XVI/253/2015 z dnia 18 grudnia 2015 r. (Dz. Urz. Woj. Małop. z 2015 r., poz. 8479) uchwała się, co następuje:

§ 1.

Przyznaje się dotację w kwocie 30 000,00 zł (słownie: trzydzieści tysięcy złotych) wnioskodawcy: Marii Veltuzen – Nagrabeckiej, na sfinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych, w obrębie willi „Jadwiniówka II” zlokalizowanej przy ul. Zamoyskiego 32 a.

§ 2.

Dotacja zostanie przeznaczona na sfinansowanie dokumentacji konserwatorskiej oraz projektu architektonicznego i budowlanego.

§ 3.

Dotacja zostaje udzielona z budżetu gminy na rok budżetowy 2022.

§ 4.

Wykonanie Uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Zakopane.

§ 5.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Willa Jadwiniówka II, zlokalizowana przy ul. Zamojskiego 32 a, objęta jest ochroną prawną na podstawie wpisu do rejestru zabytków Województwa Małopolskiego decyzją nr A-324 z 18.04.1986 r., zmiana decyzji o wpis otoczenia [A-95/M] z 23.05.2007 r.

Willę Jadwiniówka II wzniesiono ok. 1910 r. wg projektu Tadeusza Praussa przez Wojciecha Roja. Willa ta stanowi rozbudowę domu stojącego bliżej ulicy Zamojskiego, wzniesionego w 1886 r. również przez Wojciecha Roja. Oba budynki połączono przewiązką. Całość tworzy eklektyczny zespół budynków zatopionych w dużym ogrodzie, w otoczeniu reliktu lasu świerkowego.

Bryła budynku Jadwiniówka II kontrastuje z Jadwiniówką I zarówno stylem, formą, jak i wielkością. Budynek jest większy, bardziej rozbudowany i niesymetryczny, w konwencji stylu zakopiańskiego.

Kompleks Jadwiniówka II wzniesiona na wysokiej podmurówce z łamanego kamienia. Składa się z przewiązki w formie podłużnego pawilonu parterowego z mieszkalnym poddaszem, otwartego na ogród werandą i budynku wyższego, piętrowego, stojącego od strony południowo – zachodniej.

Przewiązka przykryta dachem dwuspadowym. Natomiast wyższa część w formie piętrowego ryzalitu przykryta jest osobnym dachem półszczytowym z wyraźnym przyszytychem. W kondygnacji górnej w ścianie szczytowej poddasza, balkon osłonięty jest nadwieszonym pulpitowym okapem. Powyżej, powierzchnię szczytów wypełniono dekoracyjnym arkadowym fryzem kapliczkowym i słoneczkami.

Do głównego korpusu od strony północnej dostawiona jest dobudówka (kuchnia) o prostej formie na rzucie prostokąta z dwuspadowym dachem i wejściem od zachodu.

Od strony artystycznej Jadwiniówka II wyróżnia się ciekawą, nieregularną, charakterystyczną dla Tadeusza Praussa formą oraz różnorodnymi elementami dekoracyjnymi, jak: arkadowe fryzy kapliczkowe, motyw słoneczka na szczytach oraz w podziałach okiennych, ornament lalui w balustradzie werandy, jak również drzwi kołkowane i podobna dekoracja łuków arkad na przewiązce między domami od strony południowej (ogrodowej), rysie akcentujące podział na kondygnacje, a także kręcone schody do ogrodu z kutą ozdobną barierką, kuta krata w oknie. Zachowana forma, jak i zabytkowy wystrój wnętrz reprezentują styl zakopiański.

Jadwiniówka I z 1886 r. i dobudowana do niej Jadwiniówka II z 1910 r., są dla Zakopanego znaczącym historycznie miejscem, jako że cała posiadłość należała do córki Tytusa Chałubińskiego - Jadwigi Surzyckiej (po mężu). Do roku 1973 zabudowania były w rękach spadkobierców rodu. Następnie kupiła je Maria Veltuzen – zakopiańska artystka, znana ze zjawiskowego malarstwa na szkle w stylu ikonicznym, bizantyjskim (przypominającym nieco styl Marca Chagalla), która mieszkała tam jako lokatorka od 1969 r. Po śmierci Marii Veltuzen w 2005 r., budynek drogą spadku przeszedł na własność jej jedynej córki, Marii Veltuzen – Nagrabeckiej.

Obie wille zestawione razem, tworzą kompleks budowli zatopionych w dużym ogrodzie, w otoczeniu reliktyw lasu świerkowego. Są świetnym przykładem koegzystencji i zderzenia dwóch różnych sposobów budowania i światopoglądu sprzed i po przyjeździe propagatora stylu zakopiańskiego na przełomie XIX i XX w., są też żywym świadectwem życia elit zakopiańskich, w tym okresie.

Proponowana do przyznania dotacja stanowi 48,39% kosztu całkowitego realizacji wskazanego we wniosku zadania.

Mając na uwadze przedłożone wartości zabytkowe, artystyczne, historyczne i naukowe, uważa się za zasadne podjęcie tej uchwały, która umożliwi zachowanie zabytku architektury, stanowiącego historycznie zespół budynków z przełomu XIX i XX w.